ja iialgi wanaks ei lâha laſe meile ikka jääda"! Wanaiſa kuulis nende palwet, läks neid õnnistades oma trooni pääle jälle tagaſi ja pidas oma lubamiſt kindlaste.

Ükskord aastas, kui lühikeſed ööd tulewad ja Ämmarik Koiduga kokku puutub, ſiis wiiwiwad endid need õnnelikud neli lühikeſt nädalad üksteiſe kaenlas ſuud andes waikſel keskööl ja kinnitawad oma truu-ſe wannet uue tootuſega. On Ämmarik oma töö ärateinud ja hiljal õhtutunnil kustuwat päikeſt oma kihlatud peigmehe kätte annud, ſiis muſutab teine tema armaſt otſaeſiſt, ja õhkuwad Ämmariku paled kumawad rooſipunaſeſt taewaſerwaſt maha, kuna Koit jälle walgustama hakkab ja purpurpunane pilwepiir ülestõuſewat päikeſt kuulutab. — Nende jällenägemiſe aega ehitab Wanaiſa igakord oma iluſama lilledega ja ööpitkud hüüawad rõõmu ja armastuſe õnſuſesſe waunud Ämmarikule naljatades: „Laiſk tüdruk, laiſk tüdruk, öö-pitk, öö-pitk!"

Julge kingiſepp.

Üks kingiſepp, kes ſagedaste hoopleſ, et keegi teda ärahirmutada ei wõida, kutſuti ühe tema ſõbra ſurnu juure walwama. Seſt ſeda oli nõuuks wõetud, temaga proowi teha, kas tema ſiis tõeste nii julge mees pidi olema, kui ta eneeſt kiitles. Kingiſepp oli ka walmis minema; aga et t'al ſee kord palju tööd oli, wõttis ta oma tööriiſtad ja töö ligi ja hakkas puuſärgi juures ametiſſe. — Wastu keskööd toodi temale musta kohwi, et ta mitte uniſeks ei ſaaks. Pea ſelle järele unuſtas ta ära, et ſurnu juures on ja hakkas rõõmſa häälega laulma, kus juures ta haamrega ka weel takti lõi. Korraga tõuuſis „ſurnu" istukille ja ütles koleda häälega: „Kes „ſurnu" juures walwab, ei pea mitte laulma!" Üsna rahulikult tõuuſis kingiſepp oma iſtmelt ülesſe, koputas korra haamrega „ſurnule" päha ja ütles': „Kes „ſurnut" on, ei pea ka mitte enam rääkima!" Silma pilk kargas „ſurnu" puuſärgiſt